

TANDORI DEZSŐ

Két mesternek, na JA

MIELŐTT BÁRKI

Kinek is?

*Mielőtt bárki különösebben
lelkessedni kezdene iránta,
amit teszek vagy nem teszek,
nem kezd, mit lelkessedne, mégis,
mielőtt: tudja: teljesen magamra
hagytam magam, s ha pillanatnyilag,
ha nem, de minden ebből jön.
Ezt nem lehet követni, nem lehet
elvetni, és lényegéből következik éppen,
hogy majd velem magammal lesz
valamiképpen, mégsem, persze, hiszen
elmondom ezt még, nem egyedül.
Csak nagyon közelül, mi az, mikor
elalszol, kihullsz tudatodból,
én, erőszakos racionalista,
aki ehhez túl kevésbé vagyok
praktikus, de ahogy misztikus,
ahhoz túl racionalista és erőszakos,
és ebből az örök körből
előbb-utóbb előtör,
ami egyáltalán nem önmaga,
a valódi semmi – ahogy a szél elül –
szava.*

Ami külső volt, ok, világ

Weöresnek

*Ami külső volt, ok, világ,
hogy bensővé kell válnia:
frazológia,
frázis, ostobaság.
Elveszett egészsed,
meglent töredéked,
őrzöd, elveted,
kívül belül: veled.
Vonszolod, kihalászott
haláshálódd, mint láncot,
likain átfolyik a víz,
hurrikánokig, orkánokig,
te legalább nem magas
halálával zuhantál le, nem
magad ölted meg, akid még élt.
De akinek ott kell hagynia
kutyát, lovat,
ahol így a kirepülés, meghalás,
már nem ő többé, ő már valaki más,
nem cipeli a hálót, nem vonsozolja,
hanem csak mintha a szél zúgna,
a víz zuhogna,
a húzóláncra, a kötélre
magát napra nap, míg tán végleg,
vagy azzal, hogy elapasztja
az egészset, magát felakasztja.*

Plusz–mínusz

MATEK VERS

*Én nem bízom a vigaszra, hogy jöjjön,
kört négyszögbe, négyszöget körbe törjön.
Nem kérem, mint Hérakleitosz, folyton
– csapból a víz, hurrikáni víz – folyjon.*

*Nem bízom a vigaszra a vigaszt,
ami úz vagy maraszt, üres malaszt.
Ahogy visszafog, ahol nem ereszt,
tudhatod, agya az, ami ereszt.*

*Csöpögő ereszt, tavaszi vigasz,
megismerem, hogy mindig ugyanaz
az el sem induló lépés, a ponthoz,
úgysem ér el oda, zsákja a folthoz:*

*ha mindig elfelezed utadat,
valami töredék csak megmarad,
hogy célt ne érj, vagy épp ha vagy a célban,
ne térhess vissza, nyugodj semmi sírban.*

*Írtam e verset végső madaramnak
halála fél évén, s megyek, csapatnak
viszek morzsát, várnak. A verebek:
háznál ne többé, ők is emberek.*

De még az ellenkezője, az is lehet.